

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ivanky Havlíkové a soudců Mgr. Gabriely Bašné a Mgr. Martina Kříže v právní věci žalobce: **SIDOTRANS, s.r.o.**, IČ: 61775851, se sídlem Praha 5, K Sádkám 158, zastoupen Law&Finance s.r.o., IČ: 26411865, se sídlem v Plzni, Jetelová 254/2, daňovým poradcem, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, se sídlem Brno, Masarykova 427/31, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 3. 2012, č. j. 1871/12-1100-108363,

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů soudního řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se podanou žalobou domáhal přezkoumání v záhlaví uvedeného rozhodnutí Finančního ředitelství pro hlavní město Prahu (dále jen „žalovaný“), kterým bylo zamítnuto jeho odvolání proti dodatečnému platebnímu výměru na daň silniční za zdaňovací období 2008 ze dne 14. 10. 2011 č. j. 561102/11/0005511108677 vydanému Finančním úřadem pro Prahu 5 (dále jen „správce daně“).

V souladu s ustanovením § 69 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního ve znění rozhodném (dále jen „s.ř.s.“) je žalovaným ten správní orgán, který rozhodl v posledním stupni nebo správní orgán, na který jeho působnost přešla, proto se soud zabýval otázkou pasivní věcné legitimace žalovaného. Žaloba byla podána proti Finančnímu ředitelství pro hl. m. Prahu. S účinností od 1. 1. 2013 byla dle § 19 odst. 1 zákona č. 456/2011 Sb., o finanční správě České republiky zrušena dosavadní Finanční ředitelství a jejich právním nástupcem se ve smyslu § 7 písm. a) zákona č. 456/2001 Sb., ve spojení s § 69 s. ř. s., stalo Odvolací finanční ředitelství, se sídlem v Brně, s nímž soud nadále v řízení pokračuje, na místo původního žalovaného.

Žalobce v žalobě zrekapituloval skutkový stav tak, že správce daně u něj dne 11. 6. 2010 zahájil dle § 12 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků ve znění rozhodném (dále jen „ZSDP“) daňovou kontrolu daně silniční za zdaňovací období roku 2007, 2008 a 2009. Dne 24. 8. 2011 účastníci projednali a podepsali zprávu o daňové kontrole daně silniční

za veškerá rozhodná zdaňovací období (dále též „Zpráva“). Na základě závěrů provedené daňové kontroly za zdaňovací období roku 2008 správce daně dne 14. 10. 2011 vydal dodatečný platební výměr na daň silniční v částce 50 300,- Kč a penále ve výši 10 060,- Kč. Proti dodatečnému platebnímu výměru podal žalobce dne 8. 11. 2011 odvolání, které žalovaný žalobou napadeným rozhodnutím zamítl.

Předně žalobce v obecné rovině namítal nezákonnost a nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí z důvodu nesprávného právního posouzení a nedostatečně zjištěného skutkového stavu věci.

Konkrétně k námitce nesprávného právního posouzení uvedl, že žalovaným učiněný výklad § 4 odst. 1 písm. b) zák. č. 16/1993 Sb., o dani silniční ve znění rozhodném (dále jen „ZDS“) je extenzivní, neboť rozšířil význam pojmu „užívá“ i na pouhé „oprávnění užívat“. Potvrdil, že vozidla uvedená ve Zprávě byla předmětem daně silniční (dle § 2 odst. 1 ZDS). Nesouhlasil však s tím, že by byl dle § 4 odst. 1 písm. b) ZDS ve vztahu k předmětným vozidlům poplatníkem dani silniční. Citované ustanovení obsahuje pojem „užívá vozidlo“, čímž poplatníkem daně je pouze ta osoba, která příslušné vozidlo skutečně užívá. Nesprávnost právního výkladu správních orgánů spatřoval v tom, že jej považují za poplatníka daně silniční na základě vlastnictví předmětných vozidel, resp. proto, že užíval vozidla, jejichž provozovatel je odhlášen z registru vozidel. Zdůraznil, že předmětná vozidla fakticky neužíval, neboť s nimi nejezdil po silnicích České republiky. Správce daně ve Zprávě uvedl, že vozidla stála na odstavné ploše, což znamená, že nebyla využívána způsobem, který by vedl k vyměření daně silniční. Silniční daň je totiž druh „sankce“ ze strany státu, za používání a ničení silnic, zejména v souvislosti s podnikáním, tedy za účelem dosažení zisku. Z této základní funkce daně silniční pak dovodil, že ji nelze vyměřit u vozidel, která se nepoužívají, a tudíž neničí silnice, neboť by se pak jednalo o daň z vlastnictví předmětných vozidel.

Druhou žalobní námitkou byl nedostatečně zjištěný skutkový stav věci. V obecné rovině žalobce uvedl, že správce daně porušil § 8 odst. 1 zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu v rozhodném znění (dále jen „daňový řád“) a taktéž § 92 odst. 2 daňového řádu. Dále tvrdil, že žalovaný porušil § 8 odst. 1 daňového řádu tím, že se ztotožnil s postupem správce daně a vyšel z jím zjištěného skutkového stavu. Správce daně totiž neprovedl žalobcem navržené výsledky svědků. Tito měli prokázat, že předmětná vozidla nebyla žalobcem užívána.

Třetí žalobní námitka spočívala v tom, že skutkový stav, ze kterého žalovaný vycházel, byl v rozporu s obsahem spisů. Žalobce nesouhlasil s odůvodněním zamítnutí jím navržených důkazů, neboť se jednalo o nedostatečný a nelogický způsob. Odmítl akceptaci postupu správce daně žalovaným, aniž by sám provedl dokazování za účelem zjištění věrohodnosti či správnosti žalobcem navržených důkazů. Zdůraznil, že žalovaný zhojil pochybení správce daně spočívající v doměření daně za období odvozené z evidencí v podobě registru vozidel bez zkoumání skutečného okamžiku nabytí vlastnictví a okamžiku prodeje.

Ve čtvrté žalobní námitce namítal, že se žalovaný nevypořádal s odvolacím důvodem, a to se zaměřováním prokazovaných skutečností. Zdůraznil, že je třeba rozlišovat prokazování skutečnosti, zda osoba je či není poplatníkem daně od prokazování skutečnosti, zda vozidlo je či není předmětem daně silniční.

Závěrem namítal, že ve Sdělení, kterým došlo ke změně (zvýšení) doměřené daně silniční za roky 2008 a 2009 absentovalo poučení o opravných prostředcích. Zásadním

pochybením však bylo jeho vydání až po ukončení daňové kontroly, tedy v rozporu s § 143 odst. 3 daňového řádu. Toto procesní pochybení je natolik závažné, že mělo za následek nezákonný postup ve věci, jehož výsledkem bylo vydání zmatečného a nepřezkoumatelného rozhodnutí.

Žalobce žádal, aby soud žalobou napadené rozhodnutí, jakož i rozhodnutí správce daně zrušil.

V písemném vyjádření k žalobě žalovaný uváděl obdobně jako v odůvodnění svého rozhodnutí. Odmítl první žalobní námitku, neboť správce daně při stanovení silniční daně správně vycházel ze skutečnosti, že předmětná vozidla jsou dle § 2 odst. 1 ZDS předmětem daně silniční. Žalobce vozidla v rozhodném období vlastnil a původní vlastník byl odhlášen z registru vozidel. Žalobce tak byl povinen dle § 11 a 12 zákona č. 56/2001 Sb., o podmínkách provozu vozidel na pozemních komunikacích ve znění rozhodném (dále jen „zákon o podmínkách provozu vozidel“) jakožto vlastník registrovaného silničního motorového vozidla požádat příslušný obecný úřad o provedení zápisu změn údajů zapisovaných v registru silničních vozidel. Žalobce tuto povinnost nesplnil, proto se stal uživatelem vozidla, jehož provozovatel byl odhlášen z registru vozidel, čímž jej správce daně správně považoval za poplatníka daně silniční. K tvrzení žalobce o faktickém neužívání předmětných vozidel uvedl, že již z podstaty vlastnického práva vyplývá i právo vlastníka věc, kterou vlastní plně užívat. Žalobce s nimi nakládal, neboť zajišťoval jejich opravy a státní technické kontroly mimo odstavnou plochu svého areálu. Žalobce tyto skutečnosti potvrdil ve svém vyjádření k závěrům daňové kontroly. Žalobce tedy vozidla používal v přímé souvislosti s podnikáním a ve smyslu § 5 zákona č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů, ve znění rozhodném (dále jen „ZDP“) k dosažení, zajištění a udržení příjmů. Zdůraznil, že vozidla registrovaná v České republice s nejvyšší povolenou hmotností alespoň 12 tun jsou určena k přepravě nákladů a jsou předmětem daně silniční bez ohledu na to, zdali jsou používána k podnikání. Nesouhlasil s tvrzením žalobce, že silniční daň je pouze daní za používání a ničení silnic, neboť nemá oporu v zákoně. Naopak souhlasil s tvrzením žalobce, že daň silniční patří svou podstatou mezi tzv. daně majetkové.

Rovněž odmítl i druhou žalobní námitku s tím, že správce daně postupoval v souladu s platnými právními předpisy a neporušil žádné zásady daňového řízení dle § 8 odst. 1 a § 88 a § 92 daňového řádu. Potvrdil, že neprovedl výsledky žalobcem navržených svědků, neboť měly prokázat, že předmětná vozidla žalobce neužíval, což nemohlo ovlivnit skutečnost, že žalobce byl plátcem daně silniční. Zdůraznil, že skutkový stav ve věci byl dostatečným způsobem objasněn již v průběhu provedené daňové kontroly.

Nesouhlasil ani se třetí žalobní námitkou nedostatečně zjištěného skutkového stavu věci. Dále uvedl, že se žalovaný vypořádal s veškerými v odvolání uvedenými námitkami. Navíc žalobce v odvolání nepožadoval výsledky svědků. Odmítl nezbytnost detailního zkoumání okamžiku skutečného nabytí vlastnictví a okamžiku prodeje předmětných vozidel, neboť rozhodující pro určení vzniku a zániku daňové povinnosti je pouze záznam v dokladech vozidla a v registru vozidel. Na základě těchto údajů správně správce daně při stanovení daně silniční u jednotlivých vozidel postupoval.

Uvedl, že Sdělením, kterým byl žalobce informován o opravách chyb ve výpočtu silniční daně ve Zprávě, bylo vydáno v souladu se zákonem a není zmatečné či nepřezkoumatelné. Bylo pouze informací pro žalobce a nikoli dokumentem k doměření daně z moci úřední dle § 143 odst. 3 ani dle § 145 odst. 2 daňového řádu, a proto neobsahovalo ani poučení o opravných prostředcích. Zdůraznil, že silniční daň byla správcem daně doměřena pouze dodatečným platebním výměrem.

Žalovaný žádal, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

V replice žalobce zopakoval stručně žalobní body. Ke Sdělení ze dne 30. 9. 2011 doplnil, že v jeho obsahu nedošlo pouze ke změně a opravě výpočtu daně a zaokrouhlení, ale také k opravě postupu při stanovení výše daně. Správce daně totiž ve Zprávě u vozidla RZ X uvedl, že doměřená daň za červenec, srpen, září 2008 činí 4 095,- Kč (použitá sazba daně snižená o 40%). Přičemž ve Sdělení správce daně žalobci daň doměřil s použitím jiné sazby daně, když pro citované období použil sníženou sazbu daně o 25%.

Soud o věci jednal bez nařízení ústního jednání, postupem podle § 51 odst. 1 s.ř.s., neboť účastníci takovýto postup soudu akceptovali.

Soud přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které předcházelo jeho vydání, v rozsahu žalobou tvrzených bodů nezákonnosti, kterými je vázán, podle skutkového a právního stavu ke dni vydání žalobou napadeného rozhodnutí a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Při posouzení soud vyšel z následující právní úpravy:

Podle § 2 odst. 1 ZDS předmětem daně silniční (dále jen „daň“) jsou silniční motorová vozidla a jejich přípojná vozidla (dále jen „vozidla“) registrovaná a provozovaná v České republice, jsou-li používána k podnikání nebo k jiné samostatné výdělečné činnosti (dále jen „podnikání“) nebo jsou používána v přímé souvislosti s podnikáním nebo k činností, z nichž plynoucí příjmy jsou předmětem daně z příjmu u subjektů nezaložených za účelem podnikání podle zvláštního právního předpisu. Bez ohledu na to, zda jsou používána k podnikání, jsou předmětem daně vozidla s největší povolenou hmotností nad 3,5 tuny určená výlučně k přepravě nákladů a registrovaná v České republice.

Podle § 4 odst. 1 písm. b) ZDS poplatníkem daně je fyzická nebo právnická osoba, která užívá vozidlo, v jehož technickém průkazu je zapsána jako provozovatel osoba, která zemřela, zanikla nebo byla zrušena, anebo vozidlo, jehož provozovatel je odhlášen z registru vozidel.

Soud o věci uvažil takto:

Podstatou sporu je posouzení, zda je žalobou napadené rozhodnutí nezákonné pro nesprávné právní posouzení ustanovení § 4 odst. 1 písm. b) ZDS a pro nedostatečně zjištěný skutkový stav věci.

K tomu z obsahu spisového materiálu, odůvodnění rozhodnutí správních orgánů obou stupňů a písemného vyjádření žalovaného k podané žalobě vyplynulo, že protokolem č. j. 43550/10/150930401476 ze dne 11. 6. 2010 byla u žalobce zahájena daňová kontrola. Tato byla dne 24.8.2011 ukončena Zprávou tj. protokolem č. j. 507355/11/005931108833, v níž správce daně zjistil, že žalobce ve zdaňovacím období 2008 vlastnil vozidla registrovaná v České republice a určená k přepravě nákladů s největší povolenou hmotností alespoň 12 tun. Vozidla podřadil pod předmět daně silniční dle § 2 odst. 1 ZDS a žalobce vyhodnotil jako daňový subjekt dle § 4 odst. 1 písm. b) ZDS. Dne 30. 9. 2011 správce daně vydal Sdělení č. j. 545390/11/005931108833, v němž opravil chyby ve výpočtu silniční daně uvedené ve Zprávě. Uvedl, že při výpočtu silniční daně u určitých vozidel nebylo provedeno, v souladu s § 11 ZDS, zaokrouhlení daně na celé koruny nahoru a taktéž v souladu s § 6 ZDS opravil

chybné snížení sazby silniční daně. Snížená sazba daně silniční u tří vozidel za období červenec, srpen a září 2008 má správně činit 25% a nikoli 40% z původně uvedených ve Zprávě. Správná výše silniční daně za červenec, srpen a září roku 2008 činila 5 119,- Kč, čímž celková výše silniční daně za rok 2008 z původně chybně vypočítané částky 49 273,- Kč se zvýšila na částku 50 300,- Kč. Pro rok 2009 správce daně uvedl, že došlo k chybě při zaokrouhlování u dvou silničních vozidel žalobce, neboť nárok na snížení sazby daně za únor 2009 u vozidla tahače návěsů nevznikl. Celková výše silniční daně tak za období leden a únor roku 2009 činila 3 457,- Kč, čímž celková výše silniční daně za rok 2009 z původně vypočítané chybné částky 23 336,- Kč se zvýšila na částku 23 833,- Kč.

S ohledem na výsledky daňové kontroly byl správcem daně vydán dne 14. 10. 2011 dodatečný platební výměr, kterým byla žalobci vyměřena daň silniční za zdaňovací období roku 2008 ve výši 60 360,- Kč.

O odvolání, ve kterém žalobce argumentoval obdobně jako v podané žalobě (odvolání ze dne 8. 11. 2011), rozhodl žalovaný žalobou napadeným rozhodnutím. Zdůraznil, že správce daně při stanovení silniční daně za zdaňovací období roku 2008 vycházel shodně se žalobcem ze skutečnosti, že předmětná vozidla splňují ustanovení § 2 odst. 1 ZDS a jsou proto předmětem daně silniční. Žalobce tato vozidla ve zdaňovacím období roku 2008 vlastnil a původní vlastník byl odhlášen z registru vozidel. Odkázal na § 11 a 12 zákona o podmínkách provozu vozidel, dle kterého je vlastník registrovaného silničního motorového vozidla povinen požádat příslušný obecný úřad o provedení zápisu změn údajů zapisovaných v registru silničních vozidel. Jelikož žalobce tuto povinnost nesplnil a žádost o zápis změn údajů zapisovaných v registru neuskutečnil, došlo k situaci, že žalobce byl pořád veden jako vlastník předmětných vozidel. Proto byl správně správcem daně považován za poplatníka daně silniční dle § 4 odst. 1 písm. b) ZDS. Odmítl námitku žalobce, že za užívání vozidla lze považovat pouze situaci, kdy vozidlo opravdu vyjede na pozemní komunikaci. Zdůraznil, že žalobce vozidla nakupoval a následně je nabízel k prodeji, disponoval s nimi, např. zajišťoval jejich opravy a státní technické kontroly mimo areál. Tímto bylo vyvráceno tvrzení žalobce, že vozidla po celou dobu, kdy byla ve vlastnictví žalobce, nebyla používána a stála na odstavné ploše. Akcentoval, že žalobce vozidla používal v přímé souvislosti s podnikáním a ve smyslu § 5 ZDP. Poukázal také na skutečnost, že vozidla registrovaná v České republice s nejvyšší povolenou hmotností alespoň 12 tun určená k přepravě nákladů jsou předmětem daně silniční bez ohledu na to, zda jsou používána k podnikání. Uvedl, že souhlasí s tvrzením žalobce o tom, že daň silniční je tzv. daní majetkovou. Avšak nesouhlasí s jeho tvrzením, že se jedná o daň za používání a ničení silnic, neboť toto tvrzení nemá oporu v zákoně. Závěrem zdůraznil, že správce daně postupoval v souladu se zákonem, když neprovedl žalobcem navržené výslechy svědků. Svědci totiž měli prokázat žalobcovo tvrzení, že vozidla nebyla daňovým subjektem užívána. Proto tyto důkazy nemohly ovlivnit právní názor správních orgánů, že žalobce je daňovým subjektem dle § 4 odst. 1 písm. b) ZDS.

Soud vyhodnotil žalobní námitky jako nedůvodné.

Předně žalobce namítal nesprávné právní posouzení § 4 odst. 1 písm. b) ZDS správními orgány. Soud nejprve poukazuje na ustálenou judikaturu Nejvyššího správního soudu, a to zejména na rozsudky ze dne 2. 4. 2015 č. j. 9 Afs 129/2014-37 a ze dne 23. 10. 2014 č. j. 9 Afs 128/2014-38, sp. zn. 7 Afs 64/2008 a sp. zn. 2 Afs 101/2005. Konkrétně v rozsudku ze dne 2. 4. 2015 č. j. 9 Afs 129/2014 se Nejvyšší správní soud podrobně zabýval otázkou, zda silniční dani podléhají vozidla, která jsou předmětem daně dle § 2 odst. 1 ZDS a nebyla fakticky používána k jízdě po pozemních komunikacích. Nejvyšší správní soud jednoznačně konstatoval, že: „*silniční daň není poplatkem (mýtným) za užívání silniční či dálniční sítě, jak se opakovaně snaží dovodit stěžovatel, ale majetkovou daní, jejímž*

předmětem jsou silniční motorová vozidla, konkretizovaná v ustanovení § 2 odst. 1 zákona o dani silniční a jejím poplatníkem jsou primárně osoby, které jsou (dle registru vozidel) jejich provozovatelem, zapsaným v technickém průkazu [§ 4 odst. 1 písm. a) zákona o dani silniční]. Obdobnou otázkou se zdejší soud zabýval i v rozsudku ze dne 25. 9. 2013, č. j. 1 Afs 69/2013-31: „Silniční daň je totiž daní majetkovou a jako taková je postavená na úředním zápisu. Jejím základem je formální stav zápisů v registru silničních vozidel, ne faktický stav vlastnictví nebo užívání. Tento závěr vyplývá přímo ze zákonných ustanovení i z ustálené judikatury NSS (vedle již cit. judikátu srov. zejména rozsudky NSS ze dne 15. 8. 2012, č. j. 1 Afs 54/2012-40, a ze dne 27. 11. 2012, č. j. 1 Afs 79/2012-42). Takovýto formální přístup při vymezení jednotlivých konstrukčních prvků daně je u majetkových daní obvyklý. Stačí poukázat např. na zákon č. 338/1992 Sb., o dani z nemovitostí, a jeho úzkou návaznost na obsah zápisu v katastru nemovitostí... Podle věty druhé ustanovení § 2 odst. 1 zákona o dani silniční, která je vůči větě první ve vztahu speciality, platí, že předmětem daně jsou vždy vozidla s největší povolenou hmotností alespoň 12 tun určená výlučně k přepravě nákladů a registrovaná v České republice, a to bez ohledu na to, zda jsou používána k podnikání... Předmětem daně je tedy vozidlo konkretizované v zákoně, které má vydanou příslušnou státní poznávací značku, není vyřazeno z registru a opravňuje jeho provozovatele (vlastníka) k provozu tohoto vozidla na pozemních komunikacích v České republice.... Je-li vozidlo z evidence v registru vyřazeno, nevztahují se na jeho vlastníka na jedné straně oprávnění, jež jsou evidencí registru podmíněna (provozovat vozidlo na pozemních komunikacích), na druhé straně se na něho ovšem nevztahují ani povinnosti spojené s jeho provozem. Pokud k vyřazení nákladních vozidel, podléhajících silniční dani, z registru silničních vozidel nedojde, skutečnosti uvedené v § 2 odst. 1 zákona o dani silniční nadále trvají a nemůže ve vztahu k nim ani dojít k zániku daňové povinnosti.“

V dané věci nebylo mezi účastníky řízení sporu o tom, že správními orgány kontrolovaná vozidla žalobce jsou předmětem daně silniční § 2 odst. 1 ZDS. Sporným však bylo posouzení otázky, zdali je žalobce daňovým subjektem, tj. zda žalobce užívá předmětná vozidla tak, jak stanoví § 4 odst. 1 písm. b) ZDS. Žalobce z textu citovaného zákonného ustanovení dovodil, že zde uvedený pojem „užívá vozidlo“ znamená pouze faktické, skutečné užívání či používání předmětných vozidel. Svou procesní obranu ve správním řízení tak zaměřil pouze na prokázání toho, že vozidla nebyla z jeho strany tzv. užívána, tj. že s nimi nejezdil po silničních komunikacích.

S ohledem na výše citovanou judikaturu Nejvyššího správního soudu dospěl zdejší soud k závěru, že v tomto případě správní orgány věc po právní stránce zcela správně posoudily, když jimi zaujatý výklad pojmu „faktického užívání vozidla“ dle § 4 odst. 1 písm. b) ZDS je shodný s výkladem obsaženým v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 2.14.2015 č. j. 9 Afs 129/2014. Tedy pro vznik a trvání daňové povinnosti k dani silniční u předmětných vozidel je zcela irelevantní, zdali tato byla či nebyla žalobcem fakticky používána k podnikání či jen stála na odstavné ploše žalobcova areálu a nejezdila po silnicích. Podstatným pro rozhodnutí bylo, že předmětná vozidla měla vydanou příslušnou státní poznávací značku, nebyla vyřazena z registru silničních vozidel a opravňovala žalobce k provozu na pozemních komunikacích v České republice. Žalobce ostatně v řízení ani netvrdil, že by předmětná vozidla byla vyřazena z registru silničních vozidel či že by odevzdal registrační značky do depozita, čímž by nebyl po dobu dočasného vyřazení zatížen silniční daní.

Soud nevešel ani na námitku nesprávně zjištěného skutkového stavu věci. Žalobce v obecné rovině tvrdil, že správní orgány porušily § 8 odst. 1 a § 92 odst. 2 daňového řádu. Konkrétně nesouhlasil s tím, že v řízení nebyli vyslechnuti jím navržení svědci, kteří měli potvrdit neužívání předmětných vozidel v provozu na silničních komunikacích. S ohledem na

výše citovaný výklad § 4 odst. 1 písm. b) ZDS je zřejmé, že správní orgány obou stupňů postupovaly správně, pokud dané výsledky neprovedly z důvodu jejich nadbytečnosti. Soud nesouhlasí s tvrzením žalobce, že se žalovaný s jeho odvolací námitkou, spočívající v neprovedení důkazů výsledkem svědků, řádně nezabýval. Naopak z odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí jednoznačně vyplývá, že žalovaný posuzoval účelnost provedení těchto důkazů, když přímo uvedl, že výsledky nebyly provedeny, neboť nemohly ovlivnit povinnost žalobce uhradit silniční daň. Soud k obecně formulované námitce žalobce uvádí, že dle náhledu soudu správní orgány v řízení provedly veškeré potřebné důkazy, které následně řádně vyhodnotily v souladu se zásadou volného hodnocení důkazů a skutkový stav byl jimi zjištěn v dostatečném rozsahu tak, aby ve věci bylo možné rozhodnout.

Soud rovněž považuje za lichou námitku žalobce spočívající v tvrzení, že skutkový stav ve správním řízení zjištěný je v rozporu s obsahem spisu. Konkrétně nesouhlasil s tím, že se žalovaný ztotožnil se závěrem správce daně o dostatečně zjištěném skutkovém stavu. Soud znovu uvádí, že žalobce byl ve věci veden nesprávným právním názorem, proto se soustředil na prokázání tvrzení o faktickém nepoužívání předmětných vozidel. Žalovaný správně pro nadbytečnost tyto důkazy neprovedl, což řádným způsobem vysvětlil v odůvodnění napadeného rozhodnutí - viz výše.

Žalobce dále žalovanému vytýkal, že u jednotlivých vozidel nezkoumal okamžik nabytí vlastnictví k nim a okamžik jejich prodeje na jinou osobu. Soud opět poukazuje na judikaturu Nejvyššího správního soudu, zejména rozsudky č. j. 9 Afs 129/2014-37 ze dne 2. 4. 2015 a č. j. 9 Afs 128/2014-38, v nichž Nejvyšší správní soud konstatoval, že pokud nedojde k vyřazení dani silniční podléhajících vozidel z registru silničních vozidel, podléhají dani silniční. Ze správního spisu je nepochybné, že žalobce vozidla podléhající dani silniční z evidence vozidel nevyřadil a v rozhodném období byl jejich vlastníkem a původní vlastník byl z registru vozidel odhlášen. Za těchto skutkových okolností byl povinen silniční daň v zákonem stanoveném termínu uhradit, neboť pro vznik a trvání daňové povinnosti dani silniční byly rozhodné pouze zápisy uvedené v registru evidence vozidel, z nichž správní orgány vycházely.

Soud nesouhlasí ani s poslední žalobcem uplatněnou námitkou týkající se nepřezkoumatelnosti žalobou napadeného rozhodnutí. Nepřezkoumatelnost spatřoval ve vydání obsahově a formálně nesprávného rozhodnutí správce daně, a to Sdělení ze dne 30. 9. 2011 č. j. 545390/11/005931108833. Soud uvádí, že ze správního spisu vyplývá, že správce daně Sdělení vydal po projednání Zprávy dne 24. 8. 2011, neboť až následně zjistil, že sazbu daně mj. za rozhodné období roku 2008, stanovil nesprávně. Přistoupil tedy k opravě Zprávy, resp. protokolu, ve kterém byly zachyceny výsledky projednání kontrolních šetření z daňové kontroly u žalobce. Správce daně postupoval v souladu s ustanovením § 62 daňového řádu, jelikož již nebylo možné opravit zjištěné zřejmé nesprávnosti ve Zprávě. Proto opravu provedl dne 30. 9. 2011 samostatným podáním nazvaným Sdělení. Ve Sdělení bylo jednoznačným způsobem uvedeno, jakých konkrétních početních chyb v zaokrouhlování se správce daně v důsledku nesprávné výše sazby daně ve Zprávě dopustil, a proto výši silniční daně správným způsobem přepočítal. Správce daně postupoval správně, když nevydával správní rozhodnutí, čímž nebyl dán důvod jakkoliv poučovat o opravných prostředcích. Správní rozhodnutí bylo vydáno až následně, a to formou dodatečného platebního výměru ze dne 14. 10. 2011, v němž již byly reflektovány veškeré opravy obsažené ve Sdělení.

Žalobou napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem, konstantní judikaturou správních soudů a proto soud dle § 78 odst. 7 s. ř. s. žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Výrok o nákladech řízení je odůvodněn § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť žalobce ve věci samé úspěšný nebyl a úspěšnému žalovanému žádné prokazatelné náklady řízení nad rámec běžných činností správního orgánu nevznikly. Z tohoto důvodu soud rozhodl tak, že žádný z účastníků řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení podle jeho výsledku.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 26. června 2015

JUDr. Ivanka Havlíková, v. r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Veronika Brunhoferová